

„Snažila jsem se být stejně silná jako maminka...“

Zdeňka Lovečková, rozená Dudková, se narodila v roce 1935 v Šumvaldě rodičům Marii a Vilémovi Dudkovým. Je druhá nejstarší z pěti sourozenců, takže na ni spadala veškerá zodpovědnost. Ze svého dětství si pamatuje málo. Nejvíce ji utkvělo v paměti stěhování z Šumvaldu do Bojnic.

V roce 1939 obsadila německá armáda pohraničí Čech a Moravy. Muži z Česka byli posláni do Německa, aby odklízeli ve městech po náletech. A její otec byl mezi nimi. On ale z Německa utekl k Titově armádě do Jugoslávie, a tak ho začalo hledat gestapo. Chodili k nim skoro každý den. Rodině hrozilo odvedení do koncentračního tábora. Ke konci války musela celá rodina chránit nejstarší sestru Marii před znásilněním osvobozovací armády. Kromě těchto „zážitků“ si vzhledem ke svému nízkému věku paní Lovečková válku moc neuvědomovala.

V roce 1945, přesněji v květnu, se vrátil domů otec domů. Vyprávěl vše, co se mu stalo, co viděl a jaké to je v Jugoslávii. Paní Lovečková mu nemohla „přijít na chuť“, protože s nimi otec nebyl, když ho opravdu potřebovali.

Zdálo, že už budou žít jako normální rodina. Trvalo jim to celé tři roky. Poté se dostali k moci komunisté a její otec v březnu roku 1948 znovu utekl. Rodina zůstala opět na všechno sama. To ještě nikdo netušil, že má v květnu v plánu útěk i její bratr Josef, a to do Kanady. Zase začal kolotoč výslechů. Tentokrát od agentů StB. Rok 1948 se stal pro paní Lovečkovou nejhorším.

Komunistům se povedlo chytit jejího otce a zavřeli ho do uranových dolů. Zatímco byl otec v uranových dolech, paní Lovečková se vdala, přestěhovala se do olomouckého bytu a porodila své první dítě, Honzu.

Velkou vášní, snad i pro pocit „svobody“, byla pro paní Lovečkovou a jejího manžela motorka a motovýlety s přáteli. Velmi často se vraceli na Vranov.

Kvůli špatnému kádrovému posudku nemohla studovat, nastoupila jako dělnice, poté pracovala na pozici jeřábnice v TOSu. Časem si udělala kurz autoopraváře. Pracovala v mrazírnách, po uvolnění režimu nastoupila na pozici skladnice v obchodě se zahraničním zbožím (z Afriky, Francie...), nakonec pracovala jako laborantka pro Povodí Moravy. Když si myslela, že půjde do důchodu, oslovila ji kamarádka, zda by nemohla jít rok pracovat do muzea. Paní Lovečková nabídku přijala. Po přestěhování do obce Grygov vypomáhala manželovi v obchodě, prodávali převážně Petry.

Po třech letech předali obchod svému synovi. Dali přednost rodině a začali se starat mnohem víc o vnoučátka. Užívali si konečně klidu a svobody, kterou oba prakticky nezažili. Začali cestovat po světě. To se stalo jejich hlavním koníčkem.

Jak šel čas, stárli, vždy se však snažili být co nejvíce akční. Před pár lety odešel paní Lovečkové manžel, jež byl pro ni jednou z největších životních opor. Její sourozenci tu s ní být už také nemůžou. Její bratr Josef se už z Kanady do České republiky nikdy nepřestěhoval. Tatínkovi nikdy neodpustí jeho málo strávený čas s rodinou.

Ted' si žije ve svém domě společně s jejím pejskem Benem. Jednou za týden si k ní udělají návštěvu její dvě dcery, syn Honza ji navštěvuje každý den.

Na svůj věk je paní Lovečková velmi usměvavá a přátelská. Tímto jí chceme poděkovat, že nám věnovala svůj čas a podělila se o svůj životní příběh.